

יח א מ״י פט״ו מהלכות
 פסולי מוקדשין הלכה
 יא:
יט ב מ״י פ״ב מהלכות
 ק״פ הלכה ה:
כ ג מ״י פ״א מהלכות
 ק״פ הלכה ד ופט״ו
 מהלכות פסולי מוקדשין
 הלכה ו:
כא ד מ״י פ״ב מהלכות
 ק״פ הלכה א:
כב ה שס הלכה ג:

רבינו חננאל

ושניו קרדש עוד שני
אפי' לאחר מילה
הקריש, כגון שהיה נזיל
והשחה לשם שלמים,
לשחמם שניו בעלים
ואינו נפסל אם חמים
ורכון כמות פקעה רשותיה
זכותה פקעה ורשעה
וצרבה כביחדי כי שניו
קרדש פוסל בקרבות
הצבר, שאם ישחט
העולה לשם חטאת או
שם אשם, שניו פוסל
בקרב יחיד כן פוסל
לקרבות צבור. ואע"י
דפסרת שניו קרדש
וסתלו בנפשו שניו
דקא שאם סתלו בנפשו,
דקא שחט הוא לשני
פסח שחטו ופסח דשניו
בעלים שאין מנפיהו.
ואם פירסא ביה חטתה
פסול מחשבה ניהול ולא
שגא. ומאי דפסרת נה
שני קרדש לאחר
מיתה ואין שניו בעלים
באחר מיתה, הרי בר פנחס
בריה דרבי מאמי אמר
שניו בעלים לאחר מיתה,
דקריסין בחמיל חשית
דקריסין תחמיל חשית
הבאה לאחר מיתה שחטה
בשניו קרדש פסולה בשני
בעלים שחטה, אין בעלים
לאחר מיתה, ורבי פנחס
בר רב אמר אומר
בעל לאחר מיתה, אמר
יהוה בר אשי בר פנחס
קרדש קאמר שניו בעלים
לאחר מיתה והוה ליה
שחט דבעי אייתי
שחטתיה, או דלמא אמרין
מאי איכא ביה כמה שני
ומכפרא ליה, א"ל קרדש
קאמינא. וזהו השומע
כלה מה לשנון קרדש שכן
פסולו ונפשו וישנון בארבע
עבודות ושניו לאחר מיתה
וישנון בצבור כביחדי כולו
מפורש בפ"ח מהרש"ם
קרישין פ"ח מיתה מהרש"ם
לדבר הכל באחת, ולרובא
דדוחא מרא דשמעתא
ביתריה מה לשנון דקרב
שכן ישנו בארבע עבודות
כדאמרין פ"ח קרדש
כביחדי ואפוקי צבור ליה
משחטת ליה בשניו בעלים
דהא כל ישראל בעלים
הן. ופשטה רבא פסח
שחטו שניו אחרי מיתה השנה
ששם פסח בשניו בעלים
נעשה כמי שאין לו בעלים
בזמן ופסולו. וזה בחולת
הפסח ומן החטאת פסח
בזמן שלם ששמו פסח
שנאמר ואחרתם מן פסח
הוא לה, דייקין מנה
בדעין תשובה, ותנן מן
הפסח (הפסח) לחותם
בארבעה כ"י בשמיטה
שנאמר מקרב, או זבח
השלמים כ"י, בקבלה
השנה ואפקה דחומה
בלשון חקירה. **מתני'**
אם נאכל לאוכלי שלא
למנוי. כ"י. **גמרא** רבי
לאוכלי שחטו לחולה
ולזקן. **ארכא** רבי לאוכלי
אכרש אוכלי למנוי.

וַיִּשְׁנֶן לאחר מיתה. ושינוי בעלים אינו לאחר מיתה שמה משום דכתיב לכפר עליו ולא על חצירו ומת לאו בר כפרה נמורה הוא אלא שמתחייב להציאו והך דשעתמין אחיה להדיח כו"ד. **וַיִּשְׁעֻבֹּד** דלוריי' וכרז אפי' אמר רב **ב"פ** דקדושין (ד' יג:) דמוקי הא דתנן האשה שמתה יציאו יורשין עולתה אע"פ שלא הפרשתה מחיים^א אבל לרב יהוד' אמר שמואל דלמך והוא שהפרישתה מחיים אבל לא הפרשתה לא משום דשעבד לאו דלוריי' אלא לכאורה אינו נפקותא בין שינוי קודש לשינוי בעלים דלאחר מיתה כיון דנשינוי קודש [נמין] אין הירוש חייב להפריש אחר תחתיו ומיהו **"ל' דני"מ** אם הפרישו בעלים שמי עולות לאחריות שאם תפסל האחת יציא השניה ואם לאו תהא השניה חולין אי נמי שינוי קודש אסור לשנות אחד מיתתו דלמך בריש וצחסי (ד' יג:) ונדבה לי שר' לשינוי זה אבל שינוי בעלים ליכא אפי' איסור כיון דאינו לאחר מיתה:

וישחטנו שלא לאוכליו
 ם ולטמאים פסול
 למנויו ושלא למנויו
 אים ולטהורים כשר
 שול משום שנא' ^יבין
 לתמיד כשר ובלבד
 עד שיזרק התמיד
 כיצד שלא לאוכליו
 קן כיצד שלא למנויו
 שחטנו לשם חבורה
 ר"ר ^{יב}במכסת מלמד
 למנויו יכול שחטנו
 על המצוה וכשר
 הכתוב ^{יג}שנה עליו
 הוא כאדם שאומר
 אשבחך שלא למנויו
 אמר קרא ^{יד}איש
 יקש ואכלין למנויו
 שחטנו

וְכֵן מִשְׁמַע בְּדִלְדֵּל זֹלִין (ד' ע"ח): דַּמְסִיק רַב דְּלֹאמֶר אֲכִילָה לֹא מַעֲבִי
 רַבְּדִי נָתַן וְלֹא קֹאמֶר כִּי' וְהִיָּינוּ מֵשׁוּם לְפִרְשׁוּי אֲחָה דְּרַפִּי:
לְאֹבֶרְלִין מֵנָּה כֵּן, אֹרִי' דַּעֲרִילִים וְעוֹמָאִים כּוֹלֵהוּ וּפְקִי מֵהֵלִי
 קֶרֶס דְּלִישׁ לְפִי אֲכַלוּ דְּכִיּוֹן דְּלֹא מֵנָּה אֲכַלִּי לִיָּה חֲשִׁיבִי
 כּוֹלֵהוּ שְׁלֵל לְאֹכְלִיו וְכֵן מִשְׁמַע בְּפ"ב דְּזֻזְחִים (ד' כ'): דְּקֹאמֶר
 קֶסְסֶבְרִי זְקִי דְּרוּם טַמְלָה מַשְׁלָה קֶרְבִּנְתּוּי פִּי' פֶּסַח וְהִתְנִיחַ בְּמִסְכַּת
 נִפְשׁוֹת מִכְּחַל שִׁדְּרִי הִפְסֵם שִׁפְטָה אֲלֵה לְמַנְוִי וְיִתְרַקֵּם אֲכֻלְיוֹ לְמַנְוִי
 מִשְׁמַע בְּזִדְדִין דְּטַמְלָה נִפְחֵל לֹּן מֵאִישׁ לְפִי אֲכַלִּי:

אִתְקַשׁ אוֹבְדָיו לְמַנְיוֹ. תימה לר"י א"כ מה מניו פסלי ד' עבודות דהיינו שינוי צעלים אף אוכליו יפסלו דר' עבודות ובשאר קרבנות נמי יפסלו במניו וי"ל דשלא למניו אין זה שינוי צעלים דשינוי צעלים לא פסיל אלא צוריקה כגון שוחט או מקבל ומוליך על מנת לזרוק לשם אחרים או זורק לשם אחרים אבל שוחט ומקבל ומוליך לשם אחרים כשר דמוכפר עדין נפקא ח"ו ושלח למניו והיינו שחט שלא למניו ולא פסיל אלא בשחיטה דווקא דכתיב תכוסם ודווקא בפסח ולא בשאר קרבנות וא"ת וימנה הואיל וגלי שלא לאוכליו בשחיטה ה"ה בשאר עבודות כדא' בפ"ק דחזשים (ד' ז:) פסח שלא לשמו מוצח פסח שאר עבודות מנח לן הואיל וגלי גלי ואור"י דלא דמי כיון דגלי בכל הקרבנות דלא עלו לצעלים לשם חובה וגבי פסח אשכחן פסול חדר מינייהו אין לנו לתקן **שחמו** דמו"ק ע"ה מנת שיתבפרו בו ע"ר"ם. אם שחטו למניו על מנת שיתכפרו בו שאינם ואימיה נראה לר"י דה"נ פליגי באוכלין על מנת שיתכפרו קראי דמייתי בערל כהני דמחד קרא דלפי אכלו נפקי וילפי מהדרי ולעולים דווקא בשחט למולים ע"מ שיתכפרו עולים וילפי רב חסדא יקיה דהא בכ"מ פשוט זה למסדר הש"ס כבולה שמעתי ובריש זבחים לזביחה שכן פסולה שלא לשם אוכלין בפסח משמע דליכא מאן דפליג דרב חסדא ובפ' כ"ד פולין (ד' ע"ה). דמינא שחטו לאוכליו לזרוק דמו אלא וזרק דמו דלא חיקשי לרב חסדא וכן י"ז במקצת ספרים ויצי"א אלא חישב להתכפר אלא חישב לזרוק להאכיל הבשר לערלים אפי' רב דלכפרה ובשחיטה דווקא אם חישב להאכיל שלא לאוכליו ולערלים איש לפי אכלו תכוסו והיינו דאין מחשבת אוכלין צוריקה:

37

ישנו לאחר מיתה. מת בנו מביא קרבן אביו ואם שחטו שלא לשמו לא עלה לשם חובה ואחריות הקרבן מוטל על נכסי המת וזרין להביא לאחר וישנו בקרבן צבור כקרבן יחיד: אבל בשינוי בעלים. מחשב לדבר אחר הוא ואינו בארבע עבודות. בשאר זבחים ללא פסח ילכו עיקרן לאכילה אחי אלא וכפרה לאו שייך שינוי בעלים אלא וכפריה שזין לו בקרבן אלא כפרתו וכפרה ליתא אלא בזריקה וכל מרביצין שאר עבודות לפוסלה בשינוי בעלים בפ"ק דזבחים" לא מרביצין אלא שוחט והתכפר אחר בזריקת דמו או מוליך או מקבל לזרוק לשם אחר או זרק וממנו לשם אחר אבל שוחט לשם אחר מחלה השחיטה לצדה לשם אחרים וצול בשעת שחיטה אין דעתו על הזריקה אלא לבעוליו כשר והכי אמרי' ההם" אמר רב אשי ק"ו ומה אם תמקום שחטו הריני שוחט לשם פלוני יכשר שחטו לזרוק לשם פלוני פסול ומקום שאם אמר כן ש"מ מיהא דאין

ומחשבת שינוי צעלים בשאר עבודות
אז"כ מחשבין בזהם מהן על מנת
לזרוק אלב בשניו קודם ששטו שלא
שמו פסול דכתיב וזה שלמים וזיחה
שם שלמים וכן שחטתם ושטו אותה
לפניה וכן פסקו וזה פסוק ויהי
לדאי פסח ששטו ויעקרו לבעליה לאכל בזה
שחטתו שלא לשם צעליו להאכלו למנוין
ואחרים פסול דקדמי מתי' [נקמן] שחטו
למנוי פסול ועי' בחי'ש על
שחיטתו חלודא קאמר לא על מנת
לזרוק ומדאיפלגו זה אמוראי בגמרא
[ע"ז] שחטו לשחטו על מנת שימסכרו ו
צעלים מכלל דשחטו לעצמיה דמתכריזו
ומחשב על השחיטה קאמר ושלל
למנוי דומיא לדערלים דהא גבי
הדרי קמי להו ואינו לאחר מיסא.
ואין שם צעליו עליו מאחר שמת ואם
היה שם שחטו כשר ואינו צבור.
ולשם מי יכנה אותו שלא יאכל צעליו
לשם נכריה לא מייפסל כדאמרי'
ההס' ולקמן בשמעתי' [סג] דאין שינוי

[illegible][illegible][illegible]

תורה אור השלם

1. וְהָיָה לָכֵם לְמִשְׁמֶרֶת
עַד אֲרֻבָּעָה עָשָׂר יוֹם
לְחֹדֶשׁ הַזֶּה וְשָׁחֲטוּ אֹתוֹ
בְּלִקְחָל עֵדֶת יִשְׂרָאֵל בֵּין
הָעֲרֻבִּים: שְׁמוֹת יְבִי ו
2. וְאִם יִמְעַט הַבֵּית
מִהֵיט מִשָּׁה וְלִקַּח הוּא
וְשָׁכְנוּ הַקְּרֹב אֶל בֵּיתוֹ
בְּמִקְצֵת נִפְשָׁה אִישׁ לְפִי
אֲכָלוּ תִּבְסּוּ עַל הַשָּׂה: שְׁמוֹת יְבִי ו

לעזי רש"י
לינג"א שוריא"ה. שפה
סורית.

מוֹכָרָן רִשְׁוֹ
 וְשֵׁלָא אֲרֻלְדִּי. וְלֹא
 זָכָר שְׁלֵן יִטְוֵן לֵאמֹר
 כִּיִּת וְאִין צו מַעֲיִין אַחֲרִיס
 אֵלֶּן (ן' עֲרִיד' ט). פִּסְרוֹ.
 דֹּאָט לֵישׁ אֲנִי לֵאמֹר
 דִּהֲרֵא וְלֹאֵל (טו). וְשֵׁלָא
 לַמַּעֲיִין. וְנִמְעוּ עַלֵין חֲסִידָא
 זָכָר וְשִׁמְעוּ לֵישׁ חֲסִידָא
 אַחֲרִית (טו). וְרִשְׁוֹ.
 יִצְרָאֵל שְׁמֵא לְדִיר מַמְתָּא
 מִיִּלֵּה אֵין פִּסְרִין מְלֻבָּל
 פִּסְק דְּחִסְדִּי כַּל עַל לֵא
 וְזָכָר (טו). וְלֵאמֹר
 מִיִּלֵּה מִיִּלֵּה קִדְּשִׁיס
 וּבִכְתָּב אֵין עַל אִיִּלְתָּן
 מְשֻׁמֵּשׁ שְׁנֵאֵר מִיִּלֵּה
 חֲעִרְבִיס. וְכֵתֵב פִּעְמִיס
 אֵין הִכְתֹּב קִדְּשִׁית וְנִמְעוּ
 צִרִיִן אֵין מִיִּלֵּה (טו) וְחֲסִידָא
 זָכָר. אִיִּקְשָׁא אֲרֻלְדִּי
 לַמַּעֲיִין. אֵין מַעֲיִין מְשֻׁבֵּס
 כִּיִּת חֲלֻלָּתָא מְעִבְרָא, אֵין
 שְׁמֵא לִמְלֻבָּל וְעַלֵּיס
 וְלֹאֵל וְאִין שְׁלֵן יִטְוֵן
 חֲלֻלָּא כִּיִּת פִּסְק, אֵין
 אֵין מַעֲיִין, דֹּאָט לֵישׁ אֲנִי
 כֵּתֵב אֵין כִּיִּת צו מַעֲיִין
 (בְּרַח' טו). וְרִשְׁוֹ.

- מוסף תוספות**
א. ולדרידה נפקא לן
מנינה אדם שחטו ולא
לשמו לאחר מיתת בעלים
חייב היורש להביא אחר
תחתיו דתו לא עלה
לבעלים לשם חובת
מאמ"כ אם שחטו שלא
לשם בעליו. מוס' שאנך.
ב. עליו ולא על חבריו
והיינו דס"ק. ודחיב
כפרה. שם. אלא הכא
אית לן למימר דלא גלי
אלא בזביחה ולא בשאר
עבודות. שם.